

ŽIVOTOPIS

ING. JIŘÍ REZEK

Jiří Rezek se narodil 26. dubna 1947 v Benešově. Jeho otec byl živnostník a vyráběl váhy, matka pracovala jako ekonomka.

V letech 1953 až 1962 navštěvoval Základní devítiletou školu v Benešově. Po základní škole chtěl studovat průmyslovou školu, ale nebyly mu umožněny přijímací zkoušky kvůli „nevhodnému třídnímu původu“.

V letech 1962 a 1963 se učil vahařem u Kovopodniku Kladno. Díky tomu získal „dělnický původ“ a mohl studovat na Střední průmyslové škole strojnické v letech 1963 až 1967, obor jemná mechanika a optika. V roce 1967 nastoupil na ČVUT v Praze, kde studoval obor výrobní stroje a zařízení. Na konci října 1967 zažil strahovské nepokoje, kdy studenti protestovali proti častým výpadkům elektřiny na kolejích.

Pamětník byl také svědkem Pražského jara v roce 1968, kdy lidé doufali ve větší svobodu. Tyto naděje však rychle skončily po okupaci Československa vojsky Varšavské smlouvy v srpnu 1968. V den okupace 21. srpna 1968 měl odjet z Benešova do Prahy na zkoušku z Vědeckého komunismu, ale vlaky nejezdily. Důvod se doslechl z nádražního amplionu. Po roce 1968 se politická situace v zemi zhoršila. Probíhaly tzv. prověrky. Kdo dál trval na tom, že příjezd okupačních vojsk byla chyba, a neschválil okupaci z 21. srpna 1968, byl v práci nebo ve škole potrestán. Mnoho učitelů a profesorů muselo školy opustit.

První tři roky studia si vydělával na živobytí u kladenské firmy Družstvo Váha Kladno a přerušoval studium. Poslední dva roky studia dělal pomocnou vědeckou sílu na Fakultě strojní ČVUT a s prospěchovým stipendiem byl ekonomicky zajištěn. V roce 1974 získal stáž v Ústavu výrobních strojů a zařízení na ČVTU. Ve stejném roce se oženil.

V roce 1975 úspěšně dokončil studium na ČVUT. Přestože mu byla nabízena aspirantura, odmítl vstup do KSČ, čímž si uzavřel cestu k akademické kariéře. Kvůli svému politickému postoji nemohl v Praze najít uplatnění odpovídající jeho kvalifikaci, a proto se s manželkou nakonec přestěhoval do Karlových Varů.

V roce 1975 nastoupil do Karlovarského porcelánu, kde pracoval na různých pozicích. Nejprve jezdil po závodech jako sběrový referent, později pracoval v konstrukci. Nakonec se stal vedoucím techniky závodu, kde měl na starosti technický chod celé továrny. Práce byla náročná, často chyběl materiál a bylo nutné řešit mnoho problémů.

V 70. letech se spolu s manželkou zapojil do aktivit podzemní katolické církve. Protože byl náboženský život pod přísným dohledem státu, lidé se scházeli tajně v bytech či v přírodě. V rámci těchto setkání probíhaly tzv. „domácí univerzity“ zaměřené na filozofii a dějiny, pro děti se organizovaly prázdninové pobyty, známé jako „chaloupky“. Podílel se také na přepisu a šíření samizdatu – zakázané literatury, která kolovala v utajení. Kvůli těmto aktivitám čelil opakovanému sledování a výslechům ze strany Státní bezpečnosti.

V roce 1987 odešel z Karlovarského porcelánu učit na Střední průmyslovou školu v Ostrově odborné strojírenské předměty. Na Masarykově ústavu vyšších studií dálkově vystudoval pedagogiku.

Po sametové revoluci v roce 1989 působil v Občanském fóru učitelů a od roku 1991 pracoval na Školském odboru okresního úřadu v Karlových Varech, kde se podílel se na vytváření nového systému školských úřadů. Současně probíhaly konkurzy na nové ředitele škol.

Po zrušení školských úřadů v roce 1998 se vrátil zpět k pedagogické práci. Působil na Středním odborném učilišti keramickém a sklářském (po optimalizaci na Střední keramické škole) v Karlových Varech do roku 2012, kdy odešel do důchodu. V letech 2020–2024 ještě vyučoval fyziku na Arcibiskupském gymnáziu v Praze.

Žije v Karlových Varech a má pět dětí. Jeho koníčkem je práce pro mládež, hudba a smysluplná literatura. Celý jeho život ukazuje, že i v těžkých dobách je možné zůstat věrný svým hodnotám a nevzdat se. A také poznání, že i vše zlé může být k něčemu dobré.

„Rozlišovat mezi nenávistí a láskou, snažit se žít čestně, pravdivě a dobře.“